

Khi nào anh mới biết nói yêu?

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tuyển tập truyện ngắn “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

Bọn bạn vẫn bảo nó nhu nhược, là thằng “dại gái”, nhưng Phong vẫn cười khi “tao là thằng đại gái hạnh phúc nhất”.

6h sáng Chủ nhật, Phong vẫn đang ngáy khò trong chăn. Chỉ có kẻ hâm mới dậy vào lúc này, với nữa nay lại là cuối tuần chứ. Nhưng đúng là có “kẻ hâm” nào đó đang nhấn chuông cửa gọi Phong dậy.

- Anh đã hứa với em chủ nhật này đi tìm việc làm thêm cùng em cơ mà
- Uhm nhưng anh không hứa là vào lúc sớm thế này
- Anh chỉ giỏi chối – Linh giận dỗi
- Thôi được rồi, ai bảo em là người yêu của anh chứ.

Ừ thì là “người yêu” của Linh nhưng Phong chưa bao giờ nói “anh yêu em” như những chàng trai khác. “Nghe nó cứ củ chuối thế nào ấy” – nguyên văn của Phong. Còn về Linh lại khác, bọn bạn vẫn thầm ngưỡng mộ cô bởi có một người yêu tuyệt vời, chiều cô hết ý. Phong không quá đẹp trai nhưng biết cách ăn mặc, cũng không đại gia nhưng mức lương mới ra trường mà anh kiếm được cũng đủ để khỏi gã công chức mơ ước. Thế cũng tạm gọi là ‘người yêu lý tưởng’ rồi. Nhưng chúng bạn đó đâu biết Linh mong muốn nghe ba từ đơn giản ấy bao nhiêu lần mà chỉ nhận được câu ngụ ý biền của Phong “tình yêu đâu cần phải nói”.

Nói ngắn gọn thì tình yêu của Phong, Linh có thể được mô tả bởi một chữ “dị”. Hai người quen nhau trong một cuộc tranh luận nảy lửa ở một lớp tiếng Anh về chủ đề “Tình yêu thời sinh viên, nên hay không?”. Sau một hồi tranh luận rôm rả bằng cái thứ tiếng tạm gọi là... Anh thì chẳng ai chịu ai. Kết quả cuối cùng thu được là: được nói tiếng Anh sướng miệng. Sau giai đoạn quen thì một loạt các giai đoạn sau diễn ra nhanh chóng mặt: quen, thân, quan tâm, thích và yêu. Nhưng

- Bao giờ anh mới nói yêu em?
- Còn lâu
- Thấy ghét!
- Thế khi nào em mới dừng hỏi anh câu đó?
- Cũng... còn lâu

Hai người vẫn luôn bốp chát và tranh cãi như vậy, nhưng có thể đó là cách để họ đến với nhau nhanh hơn. Bây giờ dù chưa nói “yêu” nhưng cả Phong và Linh lẫn bọn bạn đều ngầm coi hai người là một cặp. Sẽ thiệt cho Linh không được ‘danh chính ngôn thuận’ nhưng thiệt thòi mà được chiều một chút cũng tốt.

Phong co ro người trong cái chần và chuẩn bị đi thay quần áo. Tuy hay đấu võ mồm với Linh nhưng Phong luôn phục tùng một cách gần như vô điều kiện với mọi đề nghị mà Linh đưa ra - ngoan ngoãn hơn nhiều cái đợt khi còn độc thân. Bọn bạn vẫn bảo nó nhu nhược, là thằng “dại gái”, nhưng Phong vẫn cười khì “tao là thằng đại gái hạnh phúc nhất”. Mới sáng sớm tinh mơ nhìn rõ mặt nhau còn khó chứ nói gì đến chuyện đi tìm việc, rõ ràng yêu cầu này chỉ là để làm nũng anh. Nhưng thay vì cảm thấy bức mình Phong lại thấy hạnh phúc khó tả. Dù sao sau một thời gian dài trong ‘hội độc thân’ cuối cùng nó cũng được nói lời chào tạm biệt không hẹn gặp lại với mấy thằng trong nhóm trước nhiều con mắt ngưỡng mộ lẫn ghen tỵ.

Một tháng hai lần phải đổi chỗ làm, cũng chừng ấy lần Phong lếch thếch hỏi bạn bè này nọ, tìm tòi trên mấy tờ rao vặt về việc làm thêm. Chẳng là Linh đã hứa với gia đình năm cuối không xin tiền nhà nữa mà sẽ tự lo cho nó quen. Lỡ hứa rồi bây giờ mà lại gọi điện về xin thì ngại lắm. Ừ thì Linh không khéo tay nên mấy cửa hàng bán hoa hay quà lưu niệm chẳng ai chịu nhận. Rồi còn cái tính vụng về nữa chứ, mấy nhà hàng đâu có thể chịu đựng được Linh hơn một tháng. Họ sợ tiền phạt quá tiền lương, đến Phong thỉnh thoảng còn sợ bộ bát đĩa đẹp lung linh của mình phải thay mới nữa là. Còn gia sư thì Linh tự nhận “gỗ đầu trẻ” thì được chứ dạy thì chịu. Và kết quả Linh vẫn “thất nghiệp”. Nhiều lúc Linh than thở

- Tình hình này chắc em đi trông xe mất anh à
- Uhm nhưng anh không có thời gian đi trông người trông xe đâu nhé - Phong nháy mắt tình quái

8 rưỡi sáng, sau đủ các thủ tục từ café đến ăn sáng, cuối cùng thì hai người cũng ngồi lên được chiếc Wave từ “cái thời bà ngoại” để lại. Trầm ngâm một lúc Phong hỏi

- Em định bắt đầu từ đâu?
- Tùy anh.
- Sao lại tùy anh? Việc của em cơ mà
- Thôi thì cứ đi thẳng rồi tính tiếp anh ạ.

Phong nhún ga, chiếc xe phụt khói sặc sụa rồi lướt đi từ từ. Phố giờ này vẫn vắng. Con đường mùa đông như rộng thênh thang, cái lạnh làm cho người ta ngại ra khỏi nhà hay trốn tiệt trong những quán nhỏ với ly cà phê nóng hổi. Linh thì khác, cô chẳng chịu ngồi yên một chỗ bao giờ. Chỉ với đôi giày thể thao, tóc đuôi gà búi cao rất ra dáng dân bụi chuyên nghiệp, cô có thể đi dạo phố cả buổi. Phong thích Linh bởi cô là một người như vậy năng động, tự tin và rất ...ngầu. “Phải nói là cá tính chứ” Linh cao giọng sửa lại.

Két ...tiếng phanh gấp làm Linh giật mình ôm chặt Phong.

- Gì thế anh?
- Tìm thấy rồi.

Cửa hàng với biển hiệu to đùng ” Shop Men - Made in Vietnam” đứng bệ vệ với một mặt tiền to tướng. Bán quần áo, việc này có vẻ hợp lý đấy, chẳng cần khéo tay, chỉ cần khéo...miệng – vấn đề này với Linh thì khỏi phải bàn. “OK, nơi này duyệt” – Linh tặc lưỡi. Sau một hồi Phong thương lượng chuyện giờ làm và tiền nong, còn Linh thì đứng im như ma-nơ-canh, ông chủ có vẻ gật gù bởi tìm được người làm cũng “vừa con mắt”. Phong quay sang Linh:

- Em thấy sao?

- Em không thích đâu, em ra trước đây – Linh nói nhỏ rồi chạy ra ngoài.

Phong ngần tò te một lúc chưa thể hiểu chuyện gì rồi cuối cùng đành tìm lý do xin phép ra về.

- Sao thế em?

- Em không thích chỗ này.

- Sao không?

- Lão chủ này trông ...“dê” lắm

Phong lại đứng ngần một lúc “Ừ thì tìm chỗ khác”. Linh vẫn thế, vẫn luôn vô lý như vậy và Phong thì luôn biến những thứ vô lý của Linh thành những điều có lý : “Anh cũng thấy lão chủ này dê thật, mắt em đúng là cú vọ. Anh sao có thể để cho hấn sai bảo em suốt ngày được” . Chiếc xe lại lạch bạch vài tiếng rồi lao vút.

12 giờ trưa, cái nắng bắt đầu le lói. Vẫn chưa tìm được việc. Cái thành phố to thế này mà đường như đều nói “không” với Linh thì phải? Vậy mà cái bụng thì lại đang biểu tình mất rồi.

- Bún đậu nhé anh?

- Anh không thích mắm tôm, em biết rồi mà.

- Em có bắt anh ăn đâu, em đói rồi. Quyết định nhé?

Phong hết cơ hội lựa chọn, cái bụng bảo cái đầu ừ thì... gật. Hai đĩa bún nhanh chóng được bê ra. Linh là khách quen của quán nên cô chủ quán có vẻ niềm nở hơn:

- Người yêu hả Linh? – cô bán bún bắt chuyện.

- Vâng, xinh giai cô nhỉ? – Linh bồi tiếp.

Mặt Phong méo xệch không phải vì ngán ngấm cái món “đặc sản” này mà vì thấy... ngại.

- Anh không thích người khác khen mình đẹp trai đâu, dầu điều đó là sự thật.
- Bao lâu rồi anh chưa soi gương?
- Từ sáng đến giờ - Phong có vẻ thành thật
- Thảo nào...
- Dám xoáy anh à – Phong như hiểu ra điều gì, khẽ cốc đầu Linh
- Dám đánh em à – Linh giơ đũa định ‘chơi’ lại ai ngờ hất phải bát mắm tôm và Phong là người chịu hậu quả.

Phong phát hoảng “thôi cái thứ này thì nước hoa hàng hiệu cũng đành bó tay”. “Cái này người ta ăn còn được nữa là, không chết người đâu anh” – Linh không thể ngừng cười trước bộ mặt thảm hại của Phong. “Ôi cái đôi này” – cô chủ quán thở dài bất lực.

4 giờ chiều, hồ Tây vẫn đông người mặc cho gió thổi mạnh cùng cái lạnh làm cho người ta nổi da gà. Cái xe máy của hai người dựng chổng kheo một chỗ, trông nó cũng tàn tạ và mệt mỏi như hai chủ nhân của mình vậy. Đường như dự định từ buổi sáng là cái nhiệm vụ bất khả thi.

- Hay em đến quán massager của dì em, nghe nói công việc cũng...nhàn.
- Nếu làm chỗ đó thì về quê bán rau với mẹ anh còn hơn.
- Anh bảo thủ thế, nếu không thì làm sao bây giờ?
- Để anh tính...

Linh dựa vào vai Phong “ừ để anh tính”, vai Phong lại thêm một gánh nặng. Linh biết điều đó, mỗi lúc mệt mỏi như vậy Phong luôn là chỗ dựa để Linh tựa vào và cảm thấy bình yên. Linh không giỏi giang như bao cô gái vây quanh Phong, cũng chẳng có gì nổi bật từ gia thế đến các mối quan hệ. Linh chỉ là một “phó thường dân” và bình thường hơn bất cứ người bình thường nào khác. Điều duy nhất Linh “giỏi” là gây phiền phức cho Phong bởi những đòi hỏi vô cớ, những sở thích kỳ quặc và cả cái tính “ngầu” nữa. Vậy mà Phong vẫn... “Ừ”, chỉ đơn giản thế thôi, chấp nhận tất cả.

11 giờ đêm, Linh đã ngủ gục trên lưng Phong tay vẫn sờ vào túi áo anh. Xe chạy chậm dần. Ngôi nhà trọ nhỏ của Linh dần hiện ra trong màn sương đêm. Xe tắt máy. Một phút, hai phút, mười phút trôi qua Phong vẫn để Linh ngủ. Mỗi lúc thế này chịu rét chút cũng chẳng sao. Được nhìn người con gái mình yêu ngủ trong yên bình như vậy lòng Phong thấy thật ấm áp. Bỗng chốc hình ảnh “ngôi nhà và những đứa trẻ” về một giấc mơ gia đình bình dị hiện lên trong Phong. Linh có thể không khéo léo nhưng sẽ là một người mẹ tốt, sẽ nuôi dạy được những đứa con cũng đáng yêu và... ngẫu như mẹ của chúng. Phong mỉm cười. Không tìm được việc cũng chẳng sao, là mẹ những đứa con anh sẽ là công việc quan trọng và khó khăn nhất rồi. Phong chưa nói với Linh “anh yêu em” cũng chưa có lần nào thực sự gọi là tỏ tình cả, chẳng sao, đâu phải nói ra thì anh sẽ yêu Linh hơn, đâu phải nói ra thì tình yêu sẽ lãng mạn và... vô lý được như trong phim. Trong tim Phong, anh biết mình yêu Linh thế là đủ rồi.

- Anh định để em ngủ ngoài trời lạnh thật hả?
- Em dậy rồi à, sao mà ngủ khiếp thế. Anh mà lai đi Trung Quốc bán cũng chẳng biết
- Cũng may người anh vẫn còn mùi... nên em mới thức dậy được. Hihi. Mà vừa nãy anh cười gì đấy, nghĩ đến cô nào đúng không?
- Làm gì có.
- Em không tin.
- Tin đi mà...
- Thế anh nói “anh yêu em” đi thì em sẽ tin.
- Dã tâm nha, dám gài bẫy anh. Thôi muộn rồi, em vào ngủ sớm đi.

Phong đợi Linh vào cổng rồi mới quay đi. Anh đứng lặng một lúc. Nay là một ngày tìm việc thất bại nhưng lại là một ngày chủ nhật bên người yêu thật đúng nghĩa. Ra khỏi hội độc thân quả là một quyết định đúng đắn, nếu không bây giờ chắc lại cùng mấy gã rượu ốc và bình luận bóng đá. Nghĩ thế anh lại càng thấy mình hạnh phúc và may mắn.

Điện đường càng mờ nhạt trong màn sương đêm ngày một dày. Gió không thổi mạnh nữa nhưng vẫn làm bàn tay Phong giá buốt. Nhìn cây hoa sữa bên đường đứng lặng, cô đơn và lạnh lẽo Phong thấy mình như đang trở về với những ngày hai người mới bắt đầu yêu nhau. Cũng cây hoa sữa đó, cũng mùi hoa sữa mà anh đã từng rất ghét đó như một người bạn luôn chào anh cuối cùng mỗi khi đưa Linh đi chơi về. Hơn một năm rồi, Phong đã yêu mùi hoa nồng nàn cá tính này cũng như yêu chính Linh vậy. Phong hít một hơi dài như muốn lấp đầy cái nồng nàn đó trong phổi, rồi bỗng chợt anh nghĩ đến câu hỏi trường kỳ của Linh “Khi nào anh mới nói yêu em?”. Anh gãi mũi cười rồi ...buột miệng :” Ừ, anh yêu em, Linh à”. Phong cho tay vào túi áo, điện thoại Linh để quên. “Tình yêu đâu cần phải nói hả anh!” – Linh đứng ngay sau Phong nở một nụ cười hạnh phúc.